ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Reitenberger s.r.o.**, se sídlem Michelská 300/60, Praha 4, zast. JUDr. Pavlínou Fojtíkovou, Ph. D., advokátkou se sídlem Pobočná 1395/1, Praha 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019, č. j. 24011/19/5300-21444-710132, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2020, č. j. 11 Af 35/2019 - 40,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2020, č. j. 11 Af 35/2019 - 40, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 6. 2019, č. j. 24011/19/5300-21444-710132, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 28 570 Kč k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Pavlíny Fojtíkové, Ph.D., advokátky se sídlem Pobočná 1395/1, Praha 4, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně ve zdaňovacích obdobích květen až červenec 2016 poskytovala v hotelu Reitenberger v Mariánských Lázních „lázeňské a s nimi související služby“, jejichž odběratelem byly především společnost PA Touristik GmbH, dále také společnost SPA Travel GmbH a společnost König's Reisen GmbH, cestovní kanceláře se sídlem ve Spolkové republice Německo, které pobyty v hotelu Reitenberger zprostředkovávaly svým klientům (dále také „cestovní kanceláře“). Plnění poskytované prostřednictvím cestovních kanceláří žalobkyně považovala za jednu ucelenou službu sestávající z lázeňských

procedur, ubytování a stravování, v daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ho tudíž vykázala jako jednu službu s místem plnění v jiném členském státě, ze kterého měly povinnost přiznat a odvést DPH cestovní kanceláře [§ 9 odst. 1 a § 24a odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“)].

[2] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) v návaznosti na provedenou daňovou kontrolu dospěl k závěru, že žalobkyně byla v rozhodných zdaňovacích obdobích oprávněna poskytovat pouze ambulantní zdravotní péči. Ubytovací a stravovací služby poskytované cestovním kancelářím proto nelze posoudit pro účely DPH jako vedlejší související služby a všechna poskytnutá plnění jako jednu ucelenou službu s místem plnění v jiném členském státě, ale je třeba rozlišit na straně jedné ambulantní zdravotní péči, která je od DPH osvobozena bez nároku na odpočet [§ 51 odst. 1 písm. i) ve spojení s § 58 odst. 1 zákona o DPH], a na straně druhé ubytování a stravování, které jsou zdanitelným plněním s místem plnění v tuzemsku (§ 10c odst. 1 zákona o DPH). Celé částky, které žalobkyně fakturovala cestovním kancelářím a vykázala jako úhradu za služby s místem plnění v jiném členském státě (řádek 21 daňového přiznání), správce daně posoudil jako zdanitelné plnění s místem plnění v tuzemsku a přesunul je na řádek 2. Řádek 50 (osvobozená plnění) ponechal správce daně beze změny. Platebními výměry ze dne 7. 9. 2017, č. j. 6929674/17/2004-52525-110566, č. j. 6929715/17/2004-52525-110566, č. j. 6929746/17/2004-52525-110566 a č. j. 6929779/17/2004-52525-110566, proto žalobkyni za zdaňovací období duben 2016 vyměřil nadměrný odpočet na DPH ve výši 23 850 Kč a za zdaňovací období květen, červen a červenec 2016 jí vyměřil vlastní daňovou povinnost (dále také „DPH“) ve výši 39 238 Kč, 362 751 Kč a 558 430 Kč.

[3] Proti platebním výměrům žalobkyně podala odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Ztotožnil se se závěrem správce daně, že pokud žalobkyně poskytovala pouze ambulantní zdravotní péči, je nutné ubytovací a stravovací služby považovat za zdanitelná plnění s místem plnění v tuzemsku, a nikoliv za (osvobozená) vedlejší plnění ke zdravotním službám. Na námitku žalobkyně, že správce daně sám neví, zda se jedná o jedno či dvě plnění, žalovaný uvedl, že závěry správce daně se měnily v průběhu daňové kontroly v návaznosti na předložené důkazy a vyjádření, a proto nejsou platební výměry nepřezkoumatelné.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“), v níž mimo jiné namítla jeho nepřezkoumatelnost, neboť ve zprávě o daňové kontrole zcela chybí úvaha, proč daňové orgány tvrdí, že žalobkyně poskytuje dvě služby s odlišným daňovým režimem (ambulantní zdravotní péči a ubytování a stravování), ale následně jí DPH vyměřily tak, jako by poskytovala pouze jednu službu. Městský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Námitce nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí nepřisvědčil, neboť žalovaný se výslovně zabýval všemi námitkami a již ve zprávě o daňové kontrole bylo vysvětleno, proč byla žalobkyni vyměřena DPH a za jaké služby. Léčebné lázeňské procedury byly jako zdravotní služby posouzeny jako osvobozená plnění bez nároku na odpočet a DPH za ně

žalobkyni vyměřena nebyla, zatímco služby ubytování a stravování byly posouzeny jako plnění zdanitelná, přičemž pouze tato plnění byla zdaněna.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka akceptuje závěr daňových orgánů, že v rozhodných zdaňovacích obdobích poskytovala dvě samostatná plnění: ambulantní zdravotní péči, která je od DPH osvobozena, a ubytování a stravování, která jsou zdanitelná v tuzemsku. Také městský soud se s tímto názorem ztotožnil a na vícero místech napadeného rozsudku uvedl, že jí byla vyměřena DPH za ubytování a stravování, zatímco za ambulantní zdravotní péči jí DPH vyměřena nebyla. Stěžovatelka nicméně opakovaně namítala, že správce daně celou částku původně vykázanou jako zdanitelné plnění s místem plnění v jiném členském státě posoudil jako zdanitelné služby s místem plnění v tuzemsku, zatímco částku vykázanou jako osvobozené služby ponechal beze změny. Ačkoliv tedy daňové orgány a městský soud shodně tvrdí, že stěžovatelka poskytovala dvě samostatná plnění, z nichž je jedno od DPH osvobozené a druhé nikoliv, byla jí vyměřena DPH z celé částky fakturované cestovním kancelářím. Všechny poskytnuté služby tudíž byly zdaněny a nedošlo k jejich rozlišení na osvobozené zdravotní služby a neosvobozené služby ubytování a stravování, ačkoliv podíl stěžovatelkou poskytované zdravotní péče na službách poskytovaných prostřednictvím cestovních kanceláří byl zhruba 50 %. Tento postup nebyl daňovými orgány nijak vysvětlen. Ani městský soud se touto otázkou nezabýval, přestože ji stěžovatelka výslovně vznesla v žalobě, a uzavřel, že rozhodnutí žalovaného není co vytknout jak z hlediska přezkoumatelnosti, tak věcné správnosti, a že žalovaný se všemi námitkami zabýval.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že argumentace v ní obsažená se soustředí na otázku, která byla v žalobě uvedena pouze jako dílčí námitka. Soudy však nemají povinnost vypořádat se výslovně a podrobně s každou jednotlivou námitkou. Městský soud k této námitce uvedl, že rozhodnutím daňových orgánů není co vytknout. Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný. Žalovaný dále odkázal na zprávu o daňové kontrole, podle níž stěžovatelka tvrdila a doložila plnění osvobozená od daně vykázaná na řádku 50 daňového přiznání, ve vztahu ke zdanitelným plněním s místem plnění v jiném členském státě však nedoložila, jaké konkrétní služby lázeňské péče byly součástí předem sestaveného programu, a neprokázala ani splnění základní podmínky pro poskytování lázeňské léčebně rehabilitační péče. Z toho důvodu správce daně uzavřel, že stěžovatelka poskytovala klasické služby ubytování a v souvislosti s nimi byl čerpán balíček wellness služeb. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] V projednávaném případě již není sporné, že ubytovací a stravovací služby poskytované v souvislosti s ambulantní zdravotní péčí nelze považovat za služby úzce související s poskytovanou zdravotní službou (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2019, č. j. 8 Afs 265/2017 - 55, č. 3942/2019 Sb. NSS). Ubytovací a stravovací služby tedy nejsou, na rozdíl od ambulantní zdravotní péče, osvobozeny od DPH. K tomuto právnímu závěru dospěly v nyní posuzované věci jak daňové orgány, tak městský soud.

[11] Správce daně však celou částku, kterou stěžovatelka vykázala na řádku 21 daňového přiznání jako úhradu za zdanitelné plnění s místem plnění v jiném členském státě, přesunul na řádek 2, a tedy celé toto plnění považoval za plnění zdanitelné s místem plnění v tuzemsku. Zbývá proto posoudit, zda tento postup náležitě a v souladu se zákonem odůvodnil.

[12] Správce daně na straně 22 zprávy o daňové kontrole, v části nadepsané „Závěr hodnocení důkazních prostředků“, dospěl k výše uvedenému závěru souladnému s citovanou judikaturou, tedy že stěžovatelka v rozhodných zdaňovacích obdobích poskytovala klientům cestovních kanceláří ambulantní zdravotní péči osvobozenou od DPH a vedle toho služby ubytování a stravování, které jsou zdanitelným plněním. Nehledě na to však v následující pasáži na stranách 23 a 24 zprávy o daňové kontroly vypočetl DPH z celé částky uvedené na řádku 21 daňového přiznání a poměr osvobozeného a zdanitelného plnění s místem plnění v tuzemsku nijak nereflektoval.

[13] Podle vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti tento postup správce daně odůvodnil na str. 26–27 zprávy o daňové kontrole, z níž plyne, že stěžovatelka klientům cestovních kanceláří kromě vstupní lékařské prohlídky žádnou ambulantní zdravotní péči neposkytla. Správce daně uvedl, *„že hlavní službou poskytovanou klientům PA Touristik GmbH je služba ubytovací. Služby lázeňské péče, které měl daňový subjekt poskytovat, rozhodně nebyly charakteru lázeňské lůžkové péče (daňový subjekt sám potvrdil, že lůžka schválená Krajským úřadem Karlovarského kraje nebyla využívána pro subjekt PA Touristik GmbH). Ambulantní péče, která mohla být poskytována, byla měsíčně zástupcem společnosti REHMED fakturována ve výši 64 420,- Kč, což je částka minimální ve srovnání s objemem služeb fakturovaných odběrateli PA Touristik GmbH. Rovněž nebyl doložen měsíční přehled o využití výtěžku ze zdroje (počtu podaných procedur a spotřebě zábalové směsi v litrech) za jednotlivé měsíce tak, jak je to uloženo v Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 05.04.2016, které stanovuje podmínky poskytování lázeňské léčebně rehabilitační péče, k čemuž byl daňový subjekt vyzván dne 05.10.2016. Přestože DS (ve své odpovědi ze dne 31.10.2016) uváděl 22 procedur, které jsou připraveny pro klienty PA Touristik GmbH, z Dohody o poskytování služeb lázeňské péče ze dne 04.12.2015, ani ze Směrnice pro poskytování lázeňské péče v hotelu Reitenberger ze dne 27.03.2012, to nevyplývá. Daňový subjekt tak neprokázal ani splnění základní podmínky pro poskytování lázeňské léčebné rehabilitační péče, a proto byl závěr správce daně takový, že se jedná o klasické služby ubytování a v souvislosti s ním je čerpán*

balíček wellness služeb. Jedinou zdravotní službou je poskytnutá lékařská prohlídka, která má u klientů zabránit využití nevhodné procedury.“

[14] NSS tuto pasáž zprávy o daňové kontroly považuje za rozpornou s obsahem správního spisu a jinými částmi zprávy o daňové kontrole. Zaprvé není zřejmé, proč se zde správce daně zabývá tím, co je hlavní službou poskytovanou stěžovatelkou cestovním kancelářím, neboť to není relevantní s ohledem na závěr, že stěžovatelka poskytuje dvě samostatná a na sobě nezávislá plnění. V rozporu se správním spisem je pak závěr, že ambulantní zdravotní péčí, kterou stěžovatelka mohla klientům cestovních kanceláří poskytnout a poskytla, byla pouze vstupní lékařská prohlídka provedená a fakturovaná společností REHMED s. r. o. (dále „REHMED“) ve výši 64 420 Kč. Služby léčebně rehabilitační péče ve smyslu § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění pozdějších předpisů, totiž mohou být poskytovány jak formou lůžkové péče, tak formou ambulantní péče (§ 6 zákona o zdravotních službách). V projednávaném případě nebylo sporu o tom, že stěžovatelka klientům cestovních kanceláří poskytovala služby léčebně rehabilitační péče ve formě ambulantní, nikoliv lůžkové, z čehož však bez dalšího neplyne, že jedinou poskytnutou zdravotní péčí byla vstupní lékařská prohlídka provedená společností REHMED.

[15] Stěžovatelka během daňové kontroly prokázala a správce daně to nijak nerozporoval, že je registrována jako nestátní zdravotnické zařízení a v rozhodných zdaňovacích obdobích měla oprávnění poskytovat služby rehabilitační a fyzikální medicíny formou ambulantní péče. V odpovědi na výzvu ze dne 31. 10. 2016 popsala rozsah a strukturu služeb zdravotní péče, kterou klientům cestovních kanceláří poskytovala. Stěžovatelkou poskytované služby zdravotní péče vyplývají také z provozního řádu zdravotnického zařízení, který byl schválen Krajskou hygienickou stanicí Karlovarského kraje. Způsob, jakým jsou procedury hostům plánovány, pak vysvětlil ve svém vyjádření také MUDr. M. R., lékař provádějící zmiňované vstupní lékařské prohlídky. Ze smlouvy o poskytování zdravotnických služeb uzavřené mezi stěžovatelkou a společností REHMED vyplývá, že tato společnost se zavázala provádět vstupní lékařské prohlídky hostů a následně na základě zdravotního stavu a potřeb hosta stanovovat léčebné procedury.

[16] Správce daně ve zprávě o daňové kontrole uvedl, že ačkoliv stěžovatelka ve vyjádření uvedla 22 procedur, které má pro klienty cestovních kanceláří připraveny, z Dohody o zprostředkování služby lázeňské péče (dále též „Dohoda“, správce daně ji označuje jako „Dohodu o poskytování služeb lázeňské péče“), ani ze Směrnice pro poskytování lázeňské péče v hotelu Reitenberger, to nevyplývá. To však není pravda. V bodě 3 Dohody (položka č. 14 správního spisu) je uvedeno, že obsahem služeb je poskytování lázeňské péče dle bodu II. Směrnice pro poskytování lázeňské péče v hotelu Reitenberger (položka č. 13 správního spisu). V tom je uvedeno, že host absolvuje vstupní lékařskou prohlídku a následně na základě jeho zdravotních potřeb zdravotní sestra či jiný odborný pracovník balneo provozu projednají časové naplánování jednotlivých léčebných procedur s hostem dle domluveného počtu. Z výše uvedeného podle NSS jasně vyplývá, že

stěžovatelka klientům cestovních kanceláří služby ambulantní zdravotní péče poskytovala, a to v rozsahu širším, než je jen vstupní lékařská prohlídka.

[17] Uvedený závěr nemůže zvrátit ani to, že stěžovatelka nedoložila měsíční přehled o využití výtěžku ze zdroje peloidu. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví z 5. 4. 2016 a 29. 4. 2016 se totiž týkala pouze jedné procedury lázeňské léčebně rehabilitační péče, a to peloidních zábalů. Nedoložení přehledu o využití výtěžku ze zdroje peloidu tudíž nemůže být podkladem pro závěr, že stěžovatelka vůbec neposkytovala služby ambulantní zdravotní péče. Nelze souhlasit ani se závěrem správce daně, že stěžovatelka klientům cestovních kanceláří poskytovala kromě ubytování a stravování a vstupní lékařské prohlídky pouze balíček wellness služeb. Správce daně tento závěr opírá patrně o Dohodu, v níž je mj. uvedeno, že hostům je poskytnut „[v]*olný vstup do bazénu, whirpoolu, saun a fitness studia*“. Jak NSS nicméně uvedl výše, tato Dohoda co do poskytovaných lázeňských procedur obsahuje výslovný odkaz na Směrnici pro poskytování lázeňské péče v hotelu Reitenberger, přičemž bazén, vířivka, sauny a fitness studio jsou v Dohodě zjevně uvedeny pouze jako doplňkové služby, které jsou hostům k dispozici v rámci jejich pobytu.

[18] NSS proto uzavírá, že z uvedených listin, které jsou obsahem správního spisu, bez pochyb vyplývá, že stěžovatelka v souladu se svým oprávněním klientům cestovních kanceláří poskytovala kromě stravování a ubytování ambulantní formou také služby zdravotní péče. Těmito službami nebyla pouze vstupní lékařská prohlídka, kterou prováděla společnost REHMED a která je jako jediná vykázána na řádku 50 daňového přiznání jako plnění osvobozené od DPH, ale také další léčebné procedury, které stěžovatelka vyjmenovala ve svém vyjádření. Nehledě na to však správce daně celou částku, kterou stěžovatelka vykázala jako zdanitelné plnění s místem plnění v jiném členském státě, vyhodnotil jako zdanitelné plnění s místem plnění v tuzemsku, aniž by tento postup ve zprávě o daňové kontrole vysvětlil a zdůvodnil či relevantním způsobem vyvrátil stěžovatelčina tvrzení. Správce daně tedy trval na stanovisku, že stěžovatelka poskytovala osvobozenou ambulantní zdravotní péči a vedle toho službu ubytování a stravování, které jsou plněním zdanitelným v tuzemsku. Zpráva o daňové kontrole však neobsahuje náležité odůvodnění, proč následně v souladu s tímto závěrem také neposoudil, jaká část plnění poskytovaného stěžovatelkou cestovním kancelářím připadá na ambulantní zdravotní péči a jaká část na ubytování a stravování. Zpráva o daňové kontrole je proto jak vnitřně rozporná, tak odporuje obsahu správního spisu.

[19] Tuto vadu ve svém rozhodnutí nenapravil ani žalovaný. Dospěl ke stejnému závěru jako správce daně, že péči poskytovanou na základě a v rozsahu uděleného oprávnění k poskytování zdravotních služeb ambulantní formou lze považovat za zdravotní službu osvobozenou od DPH. Výslovně pak ve svém rozhodnutí uvedl, že stěžovatelka v rámci léčebného balíčku poskytuje několik ambulantních procedur denně, a proto stravovací a ubytovací služby slouží pouze pro větší pohodlí a blahobyt příjemců plnění, neboť by pro ně bylo nepohodlné, kdyby měli po každé proceduře cestovat domů. Ve svém rozhodnutí však nijak nereagoval na to, že stěžovatelce byla DPH vyměřena z celého plnění poskytnutého cestovním kancelářím, a to i přesto, že stěžovatelka v odvolání výslovně namítla, že správce daně nemá jasno v tom, zda stěžovatelka poskytuje pouze jedno, anebo

dvě samostatná plnění. Rozhodnutí žalovaného je tudíž stiženo stejnou nezákonností jako rozhodnutí správce daně.

[20] Pochybení daňových orgánů stěžovatelka konečně výslovně namítla také v žalobě. Navzdory tvrzení žalovaného ve vyjádření ke kasační stížnosti se nejednalo o dílčí námitku, ale o samostatnou, jasně a konkrétně formulovanou námitku vyjádřenou v bodě 34 žaloby: „*Ve zprávě zcela absentuje úvaha, proč na jednu stranu žalovaný tvrdí, že žalobkyně poskytuje dvě služby, ale výsledně doměřuje daň tak, že poskytuje pouze jednu službu. Toto však lze vysledovat pouze z výpočtu doměřené daně, argumentace v rozhodnutí chybí. I z tohoto důvodu je rozhodnutí nepřezkoumatelné.*“ Městský soud k tomu však pouze obecně uvedl, že již ve zprávě o daňové kontrole bylo vysvětleno, proč byla stěžovatelce vyměřena DPH a za jaké služby. Z výše uvedeného nicméně vyplývá, že toto tvrzení není pravdivé, a proto je nezákonností stižen také rozsudek městského soudu.

[21] NSS shrnuje, že daňové orgány dospěly ke správnému závěru, že ubytovací a stravovací služby poskytované v souvislosti s ambulantní zdravotní péčí nejsou osvobozeny od DPH. Stěžovatelce však v rozporu s jejími tvrzeními a předloženými důkazy vyměřily DPH, aniž by se zabývaly tím, jakou část plnění, které stěžovatelka původně vykázala jako jednu službu s místem plnění v jiném členském státě, představují osvobozené služby ambulantní zdravotní péče, a jakou část představují zdanitelné služby ubytování a stravování. Toto pochybení bude žalovaný povinen v dalším řízení napravit.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], NSS zrušil i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[23] Podle § 110 odst. 3, věty druhé, s. ř. s. rozhodne soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. jí tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[24] Náklady řízení stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti tvoří soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměna advokáta ve výši 6 800 Kč za dva úkony právní služby v podobě převzetí a přípravy zastoupení a sepsání kasační stížnosti [§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) téže vyhlášky, a dva režijní paušály po 300 Kč za dva úkony právní služby dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky], zvýšená o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, neboť zástupkyně stěžovatelky je plátkyní DPH. Celkem tedy náklady řízení o kasační

stížnosti činí 13 228 Kč. Náklady řízení o žalobě tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna zástupce (daňového poradce) ve výši 10 200 Kč za tři úkony právní služby v podobě převzetí a přípravy zastoupení, podání žaloby a účast na jednání před soudem [§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) téže vyhlášky, a tři režijní paušály po 300 Kč za tři úkony právní služby dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky], zvýšená o částku 2 142 Kč odpovídající DPH. Celkem náklady řízení o žalobě činí 15 342 Kč. Celková výše nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí 28 570 Kč. Žalovaný je povinen zaplatit stěžovatelce náhradu nákladů řízení v této výši k rukám její právní zástupkyně JUDr. Pavlíny Fojtíkové, Ph.D., advokátky se sídlem Pobočná 1395/1, Praha 4, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu